

РЕШЕНИЕ

№ 5971

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5900** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] срещу Решение № 62704 от 10.03.2020 г., постановено по НАХД № 13077/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 134 състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № F 375764-F395599/13.11.2018 г, издадено от началник сектор „Оперативни дейности“- С. в ЦУ на ТД на НАП, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 185, ал. 2 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства.

В касационната си жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение, поради противоречие с материалния и процесуалния закон, както и необоснованост. Касаторът излага доводи, че СРС не е взел предвид аргументите и доказателствата представени от дружеството и не е обсъдил наличието на нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, с което е допуснал нарушение на процесуалния закон, довело и до нарушение на материалния закон. Излагат се твърдения, че при постановяване на решението си, въззивния съд формално и бланкетно е посочил, че не са наличие предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като не е обсъдил множеството

сметчаващи вината обстоятелства. Иска се да се отмени решението на СРС и заедно с него да се отмени наказателното постановление, с определения в него размер на административното наказание. В съдебно заседание доводите се поддържат от упълномощен процесуален представител.

Ответникът по касация ТЕРИТОРИАЛНА АГЕНЦИЯ НА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ /ТД на НАП/, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в представените по делото писмени бележки. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че 10.07.2018 г. в 11.13 часа, инспектори по приходите към ЦУ на ТД на НАП извършили проверка на търговски обект- бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от санкционираното дружество. В същия обект било монтирано и било в експлоатация фискално устройство (ФУ), което притежавало функциите „служебно въведени” и „служебно изведени” суми за регистриране на извършени промени в касовата наличност. При извършване на проверката е засечена фактическа наличност от ФУ, в размер на 522,88,00 лв. Разчетена е касова наличност от ФУ възлизаща на 322,89 лв. и е констатирана разлика между касовата наличност и наличността по документи в размер на 199,99 лева, като няма отразени „служебно въведени“ суми. За констатираното нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2016 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на дружеството бил съставен АУАН. Въз основа на АУАН е издадено оспорваното НП.

За да постанови оспореното решение първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, издадени са от компетентни органи в предвидените в закона срокове. Прието е също така, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено и деянието не съставлява маловажен случай на административно нарушение.

Решението е правилно.

Правилни са изводите на районния съд относно съответствието на АУАН и съставения въз основа на него НП, с процесуалните правила за тяхното издаване. Актовете са издадени от компетентен орган, съобразно изрично упълномощаване, в предвидената от закона писмена форма. Съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. АУАН и НП съдържат описание на нарушението, а обстоятелствата при

извършването му са конкретизирани в пълнота. Спазени са сроковете за издаване на актовете. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП са издадени при спазване на процесуалните правила.

Административен съд София - град, в настоящия касационен състав, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е валидно, допустимо, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Фактите са установени в пълнота и правилно от районния съд, като при тяхната съвкупна преценка е изведен правния извод за съставомерност на вмененото на дружеството нарушение. Районният съдия е отговорил мотивирано на направените възражения, включително и относно характера на нарушението и неговите обективни и субективни признаци.

Не е спорно по делото осъществяването на вмененото нарушение от страна на [фирма]. Както бе изложено по-горе, районният съд подробно е анализирал производството по ангажиране отговорността на нарушителя и е достигнал до извод, че не са налице процесуални пропуски, с характер да налагат отмяна на процесното НП. Настоящият съдебен състав приема, че от извършената от служители на АНО проверка, действително е установено нарушение на чл. 33, ал.1 Наредба № Н-18 / 13.12.2006 г., тъй като била констатирана разлика между фактическата касова наличност и наличността в касата. По този начин дружеството не е изпълнило задължението си да регистрира всяка промяна в касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари в и извън касата/ във фискалното устройство чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми, тъй като за търговеца е възникнало задължение да регистрира във фискалното устройство настъпилата промяна в касовата наличност в момента на извършването и с точност до минута. Наличието на нарушението се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства. Констатираното нарушение е основа за издаването на НП, в което ясно, точно и конкретно е описано нарушението, за което лицето е санкционирано. Следва да бъде посочено, че не всички процесуални нарушения налагат отмяна на атакуваното наказателно постановление. Това е така тъй като законодателят, в чл. 53, ал. 2 ЗАНН категорично постановява, че пороците на акта не са пречка за издаване на наказателно постановление, ако е установено по безспорен начин деянието, който е авторът и неговата вина. Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС също е категорично, че въпросът дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко, с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен. Самото нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ представлява засягане на обществените отношения, свързани с регистрация и отчетност, които са задължителни за лицата, използващи фискални устройства. Всяка една разлика между наличните и документираните средства, препятства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност. Нормата има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното

фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент. Именно това задължение не е изпълнено от търговеца, поради което с деянието си е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18 на МФ. Нарушението е формално и е доказано при сравнението между установената при проверката фактическа касова наличност и отпечатан дневен финансов отчет. Отговорността на юридическото лице е обективна безвиновна, поради което не може да се изследва субективната страна на извършеното деяния.

Неоснователно е възражението за допуснато нарушение на разпоредбата на чл.52, ал.4, изр.1 ЗАНН. Преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обосновааност, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма, обаче, нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание. НП № F 375764-F395599/13.11.2018 г. е издадено от началник сектор „Оперативни дейности“- С. в ЦУ на ТД на НАП, след извършена по чл.52, ал.4, изр.2 ЗАНН преценка с нормативно предписаното с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН съдържание, което е достатъчно за формалната и процесуалната му законосъобразност. Не я губи затова, че по възраженията на касатора не е изразено писмено становище на наказващия орган в текста на НП.

Споделят се изцяло и изводите на СРС относно правилността при определяне размера на санкцията в минимален размер.

Не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, доколкото нарушението не се отличава с по-ниска степен на тежест от останалите нарушения от същия вид. Извършваната в процесния търговски обект дейност, не попада в изключението на чл. 3, ал.4 от наредбата, поради което на общо основание за него тя е приложима. Несъмнено е установено релевираното административно нарушение и като такова, то е годно да предизвика законосъобразното ангажиране на административно-наказателната отговорност на дружеството, както правилно е приел и СРС.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 - ал.5 от ЗАНН, /нови, обн. ДВ бр.94 от 2019 г./ при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 62704 от 10.03.2020 г., постановено по НАХД № 13077/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 134 състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на ЦУ на ТД на НАП

разноски по водене на делото в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.